

Chương 16

Ban đêm, Vụ Mang Mang mơ thấy một con sói lớn đuổi theo trong rừng, thỉnh linh nó chồm lên đè cô xuống, hàm răng sắc nhọn ngoạm vào bụng cô, sau đó cô cảm thấy mình sợ đến suýt tè ra.

Giấc mơ này quá đáng sợ, Vụ Mang Mang ngồi bật dậy, đẩy đồ bị mất ra, mới phát hiện hóa ra trời đã sáng rõ, cô đang tức bụng nên mới mơ thấy ác mộng, cũng may bàng quang của cô hoạt động tốt, lúc quan trọng đã nín được nên cô mới không tè ra giường.

Vừa xuống lầu thì Vụ Mang Mang đã ngửi thấy hương bánh mì thơm phức bay ra từ phòng ăn, cô hít một hơi thật sâu, bánh mì lúc nào cũng là thứ ngửi thì dễ chịu hơn ăn nhiều.

Lộ Tù đã ngồi đó, đang nho nhã cắt bánh pancake, trên bàn bày lọ hoa sứ, bên trong cắm ba nhánh mẫu đơn màu vàng nở rộ, trông rất đẹp, Vụ Mang Mang không nghiên cứu về hoa nên không biết thuộc họ nào.

Nhưng dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết chắc hẳn là hoa vương trong mẫu đơn, nếu không làm sao xứng được với cốt cách cao quý của Thần Tài.

Miếng bánh hai mặt màu vàng nâu, nằm trên chiếc đĩa sứ trắng Vĩnh Lạc Diêm, bên trên đâm mật ong New Zealand được chuyển bằng đường hàng không, ăn kèm là trái cây gồm có dâu, quả mâm xôi, nho... đựng trong chiếc bát lớn hoa văn màu hồng.

Ngón tay Lộ Tù nhẹ nhàng chỉ vào, Vụ Mang Mang nhìn thấy C-3PO bày một bộ đồ ăn ra đối diện anh.

Vụ Mang Mang im lặng ngồi vào chỗ, cúi đầu bắt đầu phết bơ dày ba milimet lên mặt chiếc bánh mới nướng.

Vừa phết bơ vừa nhìn sắc mặt Lộ Tù đối diện, hình như đã trở lại bình thường, nhưng Vụ Mang Mang tuyệt đối không bao giờ quan tâm đến bệnh tình của Lộ Tù nữa.

“Tôi xem qua chiếc bình rồi, phục chế rất đẹp. Trục thẳng đã sắp xếp xong, Vụ tiểu thư lúc nào cũng có thể về nhà.” Lộ Tù dùng khăn ăn lau miệng, sau đó đặt xuống bên cạnh, kết thúc bữa ăn.

Và lúc này bánh cũng đã vào bụng, bữa sáng của Vụ Mang Mang cũng xem như kết thúc, cô không có sở thích gì đặc biệt đối với điểm tâm kiểu Tây, bình

thường vẫn thích bánh quây, sữa đậu nành, hoành thánh, mì vắt, đậu phụ... của Trung Quốc hơn, mười mười lăm ngày cũng không lặp lại, có thơm có cay, có thanh đạm có mặn mà.

Nhà họ Vụ mười năm như một đũa học đòi mà ăn điểm tâm kiểu Tây, đến nỗi cô chỉ muốn nôn thối.

“Hành lý của tôi đã thu dọn xong, nếu có thể, tôi muốn sáng sớm nay về, ở bảo tàng tôi còn có công việc chưa hoàn thành.” Vụ Mang Mang nói.

“Được.” Lộ Tuyền đứng lên gọi một cú điện thoại, sau đó nói với Vụ Mang Mang đang chuẩn bị về phòng: “Vụ tiểu thư, chúng ta nói chuyện đi.”

Vụ Mang Mang vẫn không đọc ra được bất kỳ thứ gì liên quan đến nội dung trò chuyện sau đó trên gương mặt tuấn tú lạnh lùng của Lộ Tuyền, nghĩ đến chuyện tối qua cô khó tránh khỏi cảm giác thiếu tự nhiên.

Nhưng đối phương đã mở lời thì cũng đành theo anh sang phòng kế bên, robot liền mang trà đến.

Vụ Mang Mang cảnh cáo bản thân đừng bao giờ đụng vào cái ly đó cho dù dưới chân là thảm mềm thì cũng không thể dễ dàng mạo hiểm.

Lộ Tuyền ngồi trên sofa đơn đã lên tiếng: “Chuyện tối qua tôi rất xin lỗi.”

Hừm, đây là chuyện gì khó thì xử trước à?

Vụ Mang Mang rất khách sáo định tỏ ý “không sao”, về sau sự nhớ bị người ta cưỡng liếm rôn thực ra cũng như bị móc mũi vậy, đều không thể là chuyện “không sao”.

Nên Vụ Mang Mang giữ im lặng, với gương mặt có thể so độ lạnh lẽo với Lộ Tuyền.

“Hôm qua Vụ tiểu thư thăm hỏi tôi, lại nhiệt tình dìu tôi vào phòng ngủ, làm tôi hiểu lầm Vụ tiểu thư có ý đồ với mình, lúc bệnh thì kiểm soát kém nên đã mạo phạm Vụ tiểu thư, hy vọng cô có thể thông cảm.”

Câu này sao nói nghe hay quá? Vòng vo một hồi lại là chính cô làm anh hiểu lầm.

Đương nhiên người như Lộ Tuyền, có sắc có tiền, bị phụ nữ có ý đồ, đã quen nên dễ dàng tự sướng đến mức đó.

Có điều trong đôi mắt to của Vụ Mang Mang đã lóe lên đốm lửa, cô không ngại chân chính giá trị quan mà đối phương hiểu lầm, tưởng có tí tiền là oai đến nỗi ai gặp cũng yêu như đô la hay sao?

“Lộ tiên sinh, đúng là anh đã hiểu lầm rồi, tôi qua tôi giúp anh chẳng qua là xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, từ sự thương hại của người bình thường mà thôi.”

Vụ Mang Mang chính lại tư thế ngồi, nói tiếp: “Ban nãy Lộ tiên sinh cũng thừa nhận là tôi qua có lỗi, quả thực tôi cảm thấy bị mạo phạm rất nhiều, đêm ngủ cứ mơ thấy ác mộng mãi.”

Giả bộ, nói quá lời thì ai mà không biết? Bà cô đây còn từng diễn Hoa Phi nương nương mà.

Vụ Mang Mang nói xong tự cảm thấy rất tốt, hận không thể vỗ tay khen mình, kiêu nói mang dáng dấp tiểu thư quý tộc Càng, Đài¹ này đúng là dễ nghiên!

Thế nhưng đối phương nghe xong không những không bực bội mà còn nở nụ cười nhàn nhạt.

“Chuyện tôi qua tôi có thể bồi thường.” Lộ Tuy cầm lấy tập chi phiếu trên bàn trà, mở ra, nhìn Vụ Mang Mang đặt bút xuống.

Như đang ước hỏi cô khoảng bao nhiêu thì thích hợp.

Nếu Vụ Mang Mang có tính cách nóng nảy thì ắt đã nhảy nhồm lên ba trượng, ném xoạch tờ chi phiếu xuống trước mặt Lộ Tuy, bảo anh: Phú quý bất năng dâm² đừng tưởng có tí tiền là có thể tùy tiện liếm rôn người khác.

Nhưng làm thế thì sao, chẳng qua là hả giận trong phút chốc, không chừng giây sau lại làm ai đó thẹn quá hóa giận thì không hay tí nào.

Biệt thự trên đảo toàn là người của Lộ Tuy, đúng là gọi trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng hay.

Giam giữ cô tám mươi năm cũng có khả năng nữa là...

Lúc nhỏ Vụ Mang Mang xem phim truyền hình, bực bội nhất là sự ngốc nghếch nóng nảy đó, hại người hại mình, tuy tinh thần đó rất đáng được khâm phục nhưng mỗi lần nhìn kết quả đáng thương sau đó là lại thấy đáng hận.

Vừa dứt lời, cô đã thành công nhìn thấy Lộ Tuy cau mày, Vụ Mang Mang thâm hân hoan mừng rỡ, ai bảo anh dám tùy tiện liếm người!

Nhưng Lộ Tuy được tu dưỡng khá tốt, dù là thế nhưng anh vẫn không tức giận, chỉ có nụ cười nhàn nhạt nơi khóe môi tắt vụt mà thôi.

Vụ Mang Mang thấy như thể đắm vào bịch bông, cảm thấy cái tay đôi thế này thật vô nghĩa, đã lớn hết rồi mà còn ấu trĩ như thế dù sao món nợ bị lợi dụng cũng đòi lại rồi.

Hơn nữa, lúc chen chúc trên xe bus, tàu điện, khó tránh khỏi bị người xung quanh thúc cùi chỏ vào ngực, thực sự nói trắng ra thì chẳng có gì ghê gớm cả.

Huông hồ là cô cũng kiêng nể thân phận của Lộ Tùỵ.

Dứt khoát chấm dứt ở đây vậy, Vụ Mang Mang ngồi thẳng lên, hơi ngửa ra sau.

“Mạo phạm cô tôi đã xin lỗi rồi, bây giờ chúng ta có thể thảo luận chuyện cô lợi dụng tôi không?” Lộ Tùỵ cũng chỉnh lại tư thế ngồi, từ một kẻ phạm tội bỗng chuyển thành người bị hại.

Từ thái độ biếng nhác và ngạo mạn của anh có thể thấy được ý muốn giành lấy phần đạo đức về phía mình.

Trong tích tắc Vụ Mang Mang nhớ lại bộ dạng gương mặt anh bị cô ép thành mặt heo, trong lòng không nhịn được cười nhưng ngoài mặt không dám biểu lộ ra, chỉ có thể giả ngơ tỏ vẻ hoang mang.

Ngón tay Lộ Tùỵ bấm nút điều khiển, trên tường liền hiện ra video theo dõi tối qua.

Chất lượng hình ảnh rất cao, âm thanh cũng là chất lượng CD, nên bài hát “bé ngoan, mau ngủ đi, ngủ rồi sẽ cao lên” mà Vụ Mang Mang hát đã lan tỏa khắp không gian trong phòng.

Lộ Tùỵ nhận xét: “Nhạc cảm của cô thế này thì sau này vẫn nên ít hát đi thì hơn.”

Con người không thể hoàn hảo vô khuyết được, Vụ Mang Mang thậm nhủ, lúc nói chuyện nghiêm túc thì còn có chút nũng nịu và mềm mại bẩm sinh của chị Chí Linh³, nhưng nhạc cảm đúng là có phần đáng tiếc, nên cô đặc biệt thích hát karaoke.

Không luyện tập làm sao tiến bộ được, đúng không?

Lúc này bị Lộ Tùỵ chọc đúng chỗ đau, nhưng Vụ Mang Mang chẳng dám hó hé gì.

Lộ Tùỵ bấm tua nhanh video, trong không trung vắng đến câu “con trai ngoan của mẹ”, Vụ Mang Mang run cầm cập, hận không thể biến thành người vô hình.

Chỉ nghe Lộ Tuyền cười giễu: “Sao tôi không biết ông già nhà tôi lại có bản lĩnh tìm cho tôi một người mẹ kế như cô nhỉ?”

Chú Lộ sở dĩ được đa số thiếu nữ thiếu phụ yêu thích, không thể không nhắc đến nguyên nhân quan trọng nhất, đó chính là cha mẹ anh đã qua đời cả, sẽ không có quý phụ nào ném chi phiếu vào mặt bạn, bảo bạn rời xa con trai bà ta.

Vụ Mang Mang chỉ có thể giả ngây cười “he he”...

Sắc mặt Lộ Tuyền thoát biến đổi, bỗng đứng u ám hẳn, giọng nói cũng lạnh lẽo vô cùng, “Trước nay vẫn chưa ai dám lợi dụng tôi cả.”

Hình như Vụ Mang Mang lại bước vào bãi mìn của Lộ Tuyền.

Không ai biết nỗi đau chôn giấu của người khác là ở chỗ nào, giống như ban đầu Vụ Mang Mang cũng không biết vết sẹo của Lộ Tuyền là đứa trẻ đã bỏ đi của Đồng Khả Khả.

Nhưng nỗi đau chôn giấu của chú Thần Tài hình như hơi nhiều thì phải?

Vụ Mang Mang cúi đầu: “Xin lỗi, tôi chỉ đùa thôi.”

“Hình như Vụ tiểu thư vô cùng thích thú chuyện vô ý đùa giỡn không phân hoàn cảnh không phân thời gian thì phải?” Lộ Tuyền mỉa mai.

“Xem ra sự giáo huấn lần trước chưa đủ sâu sắc?”

Sao không sâu sắc? Nhưng Vụ Mang Mang cảm thấy lần này không giống lần trước, cũng không thể cấu thành tội làm hại danh dự gì đó, lại không phải ở nơi công cộng, trừ phi Lộ Tuyền tự nguyện đăng video lên mạng, nhưng đó cũng không liên quan đến Vụ Mang Mang, người đăng đâu phải là cô.

Nghĩ đến đó, Vụ Mang Mang không nhịn được ngược mắt lên: “Anh lại định gửi giấy mời của luật sư cho tôi sao?”

“Tôi có cách này hữu hiệu hơn cả giấy mời của luật sư.” Lộ Tuyền nói thẳng, nhìn Vụ Mang Mang như cảnh cáo.

Lửa giận trong Vụ Mang Mang đã bị thổi bùng.

Cô tức tới đứng phất dậy, “Chẳng phải chỉ đùa gọi anh một tiếng là con trai ngoan thôi hả, có mất gì đâu? Nếu anh lấy thể dè người thì cùng lắm tôi gọi anh một tiếng “bố”, chúng ta hòa nhau là được mà?”

“Hay là tôi gọi anh là ‘ông nội’ nhé?”

Đến chiều tuyệt sát “mặt dày vô đối” cô cũng đã phải đem ra sử dụng rồi.

Chuyện này đối với một “diễn viên” đẳng cấp như Vụ Mang Mang thì chẳng là gì, cho dù trong bụng người ta có tức tối thế nào thì khi thấy bạn quay sang gọi con cún một tiếng “mẹ” cũng xem như hả giận.

Sếp Vụ nhà cô bình thường cô đều gọi “cha”, còn về bà Liễu thì đa phần cũng gọi là “bà Liễu”, không làm tổn hại đến họ được.

Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tù vẫn không tỏ thái độ gì, quyết định cứ làm trước rồi tính sau.

Hai mắt lập tức long lanh nước mắt, cô ngồi xuống tay vịn ghế cạnh Lộ Tù, “Bố, con sai rồi, bố tha cho con gái lần này được không?”

Lộ Tù khẽ cười thành tiếng, “Con gái ngoan, lần đầu tôi thấy cô mặt dày như thế đấy.”

Cười là được rồi.

Trưởng thành rồi thật sự không tốt chút nào, có quá nhiều điều kiêng kỵ, cũng có quá nhiều thứ phải suy nghĩ, không thể nào muốn làm gì thì làm được, khi còn nhỏ cây đại thụ che mưa chắn gió cho bạn, còn bây giờ đã đến lượt bạn phải tận tâm dốc sức với nó rồi.

Cảnh ngộ này, nếu không thể tự giải thoát, tự tìm niềm vui thì e sẽ phát điên mất thôi.

Vụ Mang Mang nói: “Anh là chú nhỏ của Thanh Thanh, là bậc cha chú cùng thế hệ với cha tôi, tôi cũng không thiệt thòi lắm.”

Sỉ nhục ngầm! Ai có thể nghe ra cô đang sỉ nhục người ta chứ!

Khóe môi Lộ Tù nở nụ cười lạnh lẽo, hết như đang cười nham hiểm.

Vụ Mang Mang vội nói: “Nhưng anh biết chăm sóc nhan sắc hơn bố tôi nhiều.”

Tiếng âm âm của trực thăng khi hạ cánh đã vang lên ngoài kia, Vụ Mang Mang thâm thở phào, cái miệng cô vốn rất dễ gây họa.

“Cô đi được rồi.” Lộ Tù nói.

Vụ Mang Mang về phòng lấy hành lý, Lộ Tù đưa cô ra cửa rồi như sự nhó giớ: “Ồ, đúng rồi, chi phiếu ban nãy là Lộ Lâm nhờ tôi chuyển cho cô và tiền sĩ Tiêu.”

Hóa ra không phải tiền bồi thường?

“Tôi không phải kẻ ngốc thừa tiền.” Lộ Tù nói.

“Thế thì không phải anh thành tâm xin lỗi nhỉ?” Vụ Mang Mang như vỡ lẽ.

Lộ Tù mím môi, đáy mắt lấp lánh nụ cười, rõ ràng là không tin Vụ Mang Mang không có ý đồ gì với anh.

“Ngay cả có con với tôi mà cô cũng có rồi, tôi còn có thể hiểu làm gì?” Lộ Tù phản kích.

Đúng là tự vác đá đập vào chân mình.

Lúc Vụ Mang Mang xuống bậc tam cấp, Lộ Tù đứng từ trên cúi xuống nhìn cô: “Nếu không muốn đàn ông hiểu lầm thì lần sau đừng vào phòng người khác.”

Vụ Mang Mang cắn chặt môi để phát tiết cơn phẫn nộ của mình.

“Còn nữa, bác sĩ tâm lý của cô tốt nhất là đổi người đi, tôi sợ cô diễn quá hăng, lần sau lại diễn cảnh mẹ tôi cho tôi bú sữa.”

Vụ Mang Mang bị sặc nước bọt của chính mình, ho chảy cả nước mắt.

Ghi chú:

1. Càng, Đài: chỉ Hồng Kông và Đài Loan. (ND)
2. Trích trong sách Mạnh Tử, chương Đằng Văn Công hạ: Là câu mà Khổng Tử dạy các học trò, nghĩa là giàu sang phú quý không thể cảm dỗ. (BT)
3. Lâm Chí Linh, siêu mẫu Đài Loan. (ND)